



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci **žalobce a): Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost**, se sídlem Sokolovská 217/42, Praha 9, zast. JUDr. Jiřím Brožem, advokátem se sídlem Vinohradská 2828/151, Praha 3, **žalobce b): C D V služby, s.r.o.**, se sídlem Radlická 3185/1c, Praha 5, zast. Mgr. Ing. Jiřím Johánkem, advokátem se sídlem Vyskočilova 1326/5, Praha 4, proti **žalovanému: Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 22. 3. 2012, č. j. ÚOHS-R22,23/2011/VZ-5510/2012/310/JSl, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: V-TRADE, s.r.o.**, se sídlem Francouzská 30, Brno, zast. Mgr. Janem Balarinem, advokátem se sídlem Puškinovo nám. 14, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 7. 2013, č. j. 62 Af 44/2012 - 176,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci a) náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 4 114 Kč, k rukám jeho zástupce JUDr. Jiřího Brože, advokáta se sídlem Vinohradská 2828/151, Praha 3 do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci b) náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 4 114 Kč, k rukám jeho zástupce Mgr. Ing. Jiřího Johánka, advokáta se sídlem Vyskočilova 1326/5, Praha 4 do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- V. Osoba zúčastněná na řízení **ne má** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 22. 3. 2012, č. j. ÚOHS-R22,23/2011/VZ-5510/2012/310/JSl a byla mu uložena povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 11 712 Kč žalobci a) a 7 800 Kč žalobci

b). Tímto rozhodnutím rozhodl stěžovatel tak, že ve správním řízení o přezkoumání úkonů zadavatele – žalobce a) – při zadávání veřejné zakázky „Úklid stanic metra“ zadávané v otevřeném řízení podle § 27 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), dospěl k závěru, že se žalobce a) dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách tím, že při zadávání veřejné zakázky nedodržel postup stanovený v § 63 odst. 4 téhož zákona, neboť v bodu III. 2. 2. oznámení o zakázce nestanovil kvalifikační předpoklady podle § 63 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách odpovídající druhu, rozsahu a složitosti předmětu plnění veřejné zakázky, když požadoval, aby průměrný obrat uchazeče za plnění s ohledem na předmět veřejné zakázky neklesl za poslední tři roky pod limit 20 mil. Kč, a když v rámci seznamu významných služeb požadoval doložení realizace služby komplexního a nepřetržitého úklidu stanic podzemní hromadné dopravy, a to minimálně po dobu 12 měsíců a v rozsahu minimálně současně uklízených 6 stanic. Tyto postupy mohly podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky. Na tuto veřejnou zakázku byla dne 5. 9. 2008 uzavřena smlouva.

[2] Kromě toho žalovaný rozhodl, že žalobce a) (dále též „zadavatel“), nedodržel postupy stanovené v § 13 odst. 2 a § 110 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, avšak nebylo prokázáno, že tyto postupy podstatně ovlivnily nebo mohly ovlivnit výběr nejhodnější nabídky.

[3] Za spáchání shora uvedeného správního deliktu byla žalobci a) uložena pokuta ve výši 800 000 Kč.

[4] Krajský soud považoval za klíčové posouzení otázky, zda úklid v prostorách podzemní hromadné dopravy (metra) je natolik specifickou úklidovou činností, aby byla způsobilá odůvodnit oprávněnost požadavků zadavatele při zadávání veřejné zakázky.

[5] Po vymezení podstaty věci a shrnutí žalobních bodů měl krajský soud za to, že posouzení věci se rozpadá do několika dílčích otázek: 1) zda měl stěžovatel ke svým závěrům dostatečný podklad, 2) zda na jeho základě mohl dospět k odpovídajícím skutkovým zjištěním, 3) zda je následně správně vyhodnotil a 4) zda své závěry náležitě odůvodnil včetně jasně a srozumitelné reakce na nosné argumenty uplatněné oběma žalobci v průběhu správního řízení.

[6] Stěžovatel svá skutková zjištění opřel o vyjádření společnosti České dráhy a.s. Ostatní dílčí části argumentace byly dle soudu již jeho vlastními navazujícími hodnotícími úvahami, kterými porovnával charakter a specifika úklidových služeb na vlakových nádražích a ve stanicích metra. To, že úklid metra je obdobně jako úklid vlakového nádraží prováděn celoročně, součástí úklidu je v obou případech odstraňování graffiti a úklid vlakového nádraží také může probíhat v noci, nemůže bez dalšího vést k závěru o obdobnosti úklidu metra a úklidu vlakového nádraží. Argumentaci stěžovatele ohledně rozdílů tvrzených oběma žalobci v průběhu správního řízení v oblasti bezpečnosti, odlišných technologií a vybavení technickými prostředky označil za nedostatečnou, bez dostatečných podkladů, jež by byly součástí správního spisu. Závěr stěžovatele byl založen na zjednodušeně a poněkud laicky (a jakoby „samozřejmě“) působící argumentaci, podle níž ve skutečnosti mezi úklidem vlakových nádraží a úklidem stanic metra jsou nějaké rozdíly, ale ty nejsou až tak moc podstatné.

[7] Jediným podkladem pro rozhodnutí bylo vyjádření společnosti České dráhy a. s., které však nebylo dostatečně konkrétní, a tudíž nemohlo být stěžovatelem náležitě vyhodnoceno. Krajský soud v odůvodnění rozsudku podal určitý návod, jak by měl stěžovatel dále ve správním řízení postupovat. Závěrem bylo konstatováno, že stěžovatel zatížil řízení vadou, která spočívá v tom, že vzal za základ svého rozhodnutí skutkový stav týkající se nedostatku odlišností mezi úklidem prováděným na vlakových nádražích a úklidem ve stanicích metra, který nemá oporu ve správním

pokračování

spisu. Navíc se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s veškerými argumenty především zadavatele, kterými odůvodňoval dodržení pravidel dle zákona o veřejných zakázkách.

[8] Krajský soud tak bez jednání pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), napadené rozhodnutí zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací stěžovateli k dalšímu řízení. V jeho průběhu za respektování právního názoru soudu opatří dostatečný podklad pro své rozhodnutí, na základě kterého bude moci dospět k závěrům, které jasně, srozumitelně a konkrétně odůvodní.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalobce a) i b)

[9] Stěžovatel brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Napadený rozsudek považuje za nezákonný a nepřezkoumatelný, spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

[10] Má za to, že krajský soud vůbec nevzal v úvahu argumentaci obsaženou v rozhodnutí stěžovatele ze dne 7. 1. 2011, č. j. VZ/S267/08/VZ-18641/2010/540/VKu (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Při přezkoumávání zákonnosti a správnosti rozhodnutí o rozkladu je přitom nezbytné posuzovat rozhodnutí o rozkladu a prvostupňové rozhodnutí jako jeden celek. Je proto nezbytné přihlížet i k argumentaci obsažené v prvostupňovém rozhodnutí.

[11] Po citaci části prvostupňového rozhodnutí stěžovatel konstatuje, že odlišnosti v umístěných technologiích ve stanicích metra a na vlakových nádražích v souvislosti s bezpečností se projeví jen a pouze tím, že je nutné provést odpovídající bezpečnostní školení pracovníků. Rovněž v oblasti technologického vybavení pro úklid stanic metra a potřeby existence vyškolených pracovníků obsluhy strojů cituje argumentaci obsaženou v prvostupňovém rozhodnutí. Domnívá se, že pokud zadavatel požaduje, aby vybraný uchazeč disponoval specifickými technologickými zařízeními, má tento požadavek vyjádřit prostřednictvím technického kvalifikačního předpokladu dle § 56 odst. 2 písm. c) zákona o veřejných zakázkách. Stejně tak u pracovníků vyškolených z obsluhy těchto zařízení je třeba tento požadavek vyjádřit prostřednictvím technického kvalifikačního předpokladu dle § 56 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Nelze však tyto požadavky vyjádřit prostřednictvím technického kvalifikačního předpokladu dle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o veřejných zakázkách (seznam významných služeb) nebo prostřednictvím ekonomického a finančního předpokladu dle § 55 odst. 1 písm. a) téhož zákona (obrat dosažený dodavatelem s ohledem na předmět veřejné zakázky).

[12] Dále namítá, že krajským soudem poskytnutý návod již splnil v předchozím řízení a vypořádal se se všemi specifiky, což je zřejmé především z odstavců 61 až 67 prvostupňového rozhodnutí. Nesouhlasí se závěrem soudu, že napadené rozhodnutí a rozhodnutí v prvním stupni nemají odpovídající skutkový podklad a že se dostatečně nevypořádaly s argumentací obou žalobců.

[13] Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[14] Žalobce a) k podané kasační stížnosti uvádí, že z napadeného rozsudku je zcela zřejmé, že se krajský soud v rámci posouzení věci zabýval komplexně i argumentací stěžovatele uvedenou v prvostupňovém rozhodnutí. Stěžovatel mylně uvádí, že jako zadavatel požadoval v rámci ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů a technických předpokladů doložení dokladů týkající se realizace úklidu metra. Požadoval totiž doklady o realizaci úklidu stanic

podzemní hromadné dopravy, čímž nemusí být vždy úklid stanic metra. K samotným argumentům obsaženým v kasační stížnosti konstatuje, že při posuzování odlišností úklidu stanic podzemní hromadné dopravy a stanic vlakových nádraží nelze brát v potaz pouze bezpečnostní zaškolení jednotlivých pracovníků, ale komplexně rozdíly mezi jednotlivými prostory, kde budou prováděny samotné činnosti. K argumentaci stěžovatele týkající se zvolení kvalifikačních kritérií uvádí, že zadávací podmínky jsou výlučně v kompetenci zadavatele, který nese odpovědnost za jejich správnost a úplnost. Odmítá tvrzení stěžovatele, že tento postupoval způsobem, jenž mu předestřel krajský soud. Odůvodnění jednotlivých bodů specifik úklidu prostor stanic podzemní hromadné dopravy nelze stavět pouze na vyjádření společnosti České dráhy a.s., z něhož pro žalobce a) vyplývá, že nelze slučovat úklid vlakových nádraží a úklid stanic podzemní hromadné dopravy. Rovněž má za to, že se předseda stěžovatele v žalobou napadeném rozhodnutí vůbec nevyjádřil k některým jeho argumentům uplatněným v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí.

[15] Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a přiznání náhrady nákladů řízení.

[16] K podané kasační stížnosti se vyjádřil i žalobce b), který uvádí, že stěžovatel ve své kasační stížnosti pouze identifikoval místa v prvostupňovém rozhodnutí, která se argumentací obou žalobců ohledně odlišností mezi úklidem vlakových nádraží a úklidem stanic podzemní hromadné dopravy sice dotýkají, avšak nelze konstatovat, že by uplatněné námítky komplexně vypořádaly. Stěžovatel činí své závěry „od oka“. Žalobce b) je toho názoru, že krajský soud zcela správně posoudil postup stěžovatele jako vadný. Skutkové závěry, na základě kterých učinil své rozhodnutí, totiž prokazatelně nemají oporu ve správním spisu.

[17] Z výše uvedených důvodů navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí krajského soudu splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[20] Veškerá výše uvedená kritéria napadené rozhodnutí krajského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zcela zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Zdejší soud má navíc za to, že krajský soud v rámci soudního přezkumu vzal v úvahu argumentaci stěžovatele obsaženou v obou rozhodnutích, což je patrné jak z obsahu jeho odůvodnění, tak i z celkového zhodnocení soudu, že závěr stěžovatele o spáchání správního deliktu nemá ve správním spise odpovídající skutkový podklad. Je tedy evidentní, že hodnocení krajského soudu se týká jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak rozhodnutí stěžovatele, neboť oba správní orgány vycházely ze stejných skutkových zjištění. Námítka směřující do nepřezkoumatelnosti je nedůvodná.

pokračování

[21] Z předloženého správního spisu vyplývá, že zadavatel odůvodnil oprávněnost svého kvalifikačního předpokladu z hlediska výše požadovaného obratu zajištěním dostatečné specializované výrobní kapacity dodavatele. Navázání předmětných kvalifikačních předpokladů výhradně na úklid stanic podzemní hromadné dopravy bylo zdůvodněno výkonem práce v podzemí a základnou pracovníků zdravotně schopných práce v podzemí; prováděním práce v noci, což vyžaduje zkušenost s koordinací mnoha týmů, které musí zvládnout svoji práci v časově velmi omezeném úseku; vyššími bezpečnostními opatřeními z důvodu řady technologických zařízení představující nebezpečí úrazu; prováděním úklidu v krytých prostorách; realizací úklidu pomocí úklidových strojů obsluhovanými vyškolenou obsluhou; rozsáhlostí a územní roztržičností uklízených prostor. Dále zadavatel spatřoval specifičnost prostor podzemní hromadné dopravy v tom, že technologická zařízení jsou pod vysokým napětím a tvoří ochranný systém sloužící k zajištění bezpečnosti obyvatel. Technická centra obsahují systém vzduchové filtrace, energetické centrály, zásobárny a úpravny pitné vody. V době úklidu metra navíc probíhají zejména nácviky bezpečnostních akcí a zásahy integrovaného záchranného systému

[22] Stěžovatel svá skutková zjištění o tom, že úklid v prostorách podzemní hromadné dopravy není ve své podstatě odlišný od úklidu vlakového nádraží, opírá o vyjádření společnosti České dráhy a.s. ze dne 18. 11. 2009. Z něj mimo jiné plyne, že pro tuto společnost zajišťuje úklid v Praze celkem sedm subjektů; úklid probíhá zpravidla v denní dobu; ve větších nádražích a v odbavovacích centrech pro cestující i mimo provoz; školení a zdravotní prohlídky si pro své zaměstnance zajišťují subjekty individuálně; úklidové služby zahrnují i odstraňování graffiti; při úklidu se také používají speciální technická zařízení (např. bateriové úklidové stroje); v dotčených prostorách se nenachází technologická zařízení pod vysokým napětím, ani v nich není ochranný systém k zajištění bezpečnosti obyvatel; v prostorách se nenachází protichemický varovný systém; v daných prostorách neprobíhají bezpečnostní akce. Na základě tohoto vyjádření pak stěžovatel svojí vlastní úvahou porovnával charakter a specifika úklidových služeb na vlakových nádražích a ve stanicích podzemní hromadné dopravy.

[23] V projednávaném případě je třeba posoudit, zda závěr krajského soudu, že stěžovatel rozhodl o spáchání správního deliktu bez opory ve správním spisu a dostatečně se nevypořádal s argumenty žalobce a) a žalobce b) v řízení o rozkladu, je správný. Zdejší soud tak musí posoudit otázku, zda stěžovatel měl či neměl pro své skutkové závěry dostatečné podklady ve spisovém materiálu, a zda se stěžovatel řádně vypořádal se všemi námitkami uplatněnými v rozkladu.

[24] Je třeba uvést, že podle ustálené soudní judikatury (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, či rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 - 98, všechna zde uváděná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek. V rámci tohoto celku jsou správní orgány povinny zjistit skutkový stav, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.

[25] Stěžovatel namítá, že krajský soud při posuzování odlišností technologií a s tím související bezpečnosti nevzal v úvahu argumentaci obsaženou v prvostupňovém rozhodnutí. Z ní vyplývá, že odlišnosti v umístěných technologiích ve stanicích podzemní hromadné dopravy a na vlakových nádražích a s tím související bezpečnost, se projeví pouze tím, že je nutné provést odpovídající bezpečnostní školení pracovníků. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že již v průběhu správního řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí a následně především v rozkladu žalobce a) bylo argumentováno otázkou bezpečnosti, jakožto jedním ze znaků, který vytváří odlišnost při úklidu stanic podzemní hromadné dopravy a úklidu vlakových nádraží. I pokud je hodnoceno rozhodnutí

stěžovatele jako jeden celek, tak odůvodnění stěžovatele, že hledisko bezpečnosti při otázce hodnocení podobnosti úklidu stanic podzemní hromadné dopravy a vlakového nádraží se projeví pouze tím, že je nutné provést odpovídací školení (viz odstavec 65 prvostupňového rozhodnutí) popř. že zvýšené nároky na bezpečnost jsou požadavkem na silné personální a organizační zázemí dodavatele (viz odstavec 42 napadeného rozhodnutí), nelze považovat za dostačující. Stěžovatelem je také bez dalšího konstatováno, že přítomnost složitých technologických zařízení (někdy i pod vysokým napětím) není považována za významnou a specifickou (srov. odstavec 41 napadeného rozhodnutí).

[26] K posuzování bezpečnosti při úklidu stanic podzemní hromadné dopravy oproti úklidu vlakového nádraží je potřeba přistoupit mnohem komplexněji a detailněji, protože se jedná o jeden z významných prvků, který určuje shodnost či odlišnost porovnávaných prostor a tím i shodnost či odlišnost poptávané služby. Z jediného podkladu rozhodnutí (vyjádření společnosti České dráhy a.s.) vyplývá pouze to, že v prostorách vlakových nádraží se nenachází technologická zařízení pod vysokým napětím. Z jeho obsahu tak bez dalšího nelze dovodit, zda úklid vlakového nádraží vyžaduje stejné nároky na bezpečnost jako úklid stanic podzemní hromadné dopravy. Zdejší soud se proto ztotožnil se závěrem krajského soudu, že bez jakékoli bližší argumentace a opory ve správním spisu nelze stěžovatelem dovozovat, že rozdíl v umístění jednotlivých technologických zařízení je z pohledu bezpečnosti bezvýznamný.

[27] K tvrzení stěžovatele, že pokud zadavatel požaduje, aby vybraný uchazeč disponoval specifickými technologickými zařízeními a vyškolenou obsluhou těchto zařízení, má tento požadavek vyjádřit prostřednictvím technického kvalifikačního předpokladu dle § 56 odst. 2 písm. c) zákona o veřejných zakázkách, resp. dle § 56 odst. 2 písm. b) téhož zákona, a tudíž je nelze vyjádřit dle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o veřejných zakázkách (seznam významných služeb) je nutno konstatovat, že tato námitka se s rozhodovacími důvody krajského soudu, ale i žalovaného míjí.

[28] Požadavek soudu, dle kterého se stěžovatel musí zabývat specifiky úklidových strojů, tj. zjistit „*nakolik se úklidové stroje v obou typech úklidů odlišují a nakolik jsou tyto odlišnosti určující pro posouzení specifik obou typů úklidů*“, vychází z postupu samotného stěžovatele, který porovnával techniku používanou v obou prostorách, a konstatoval, že případné odlišnosti nejsou významné či specifické. Jinými slovy, pokud stěžovatel dospěl k závěru, že případné odlišnosti nejsou významné, pak musí uvést z jakého důvodu. Námitka, dle které má být požadavek na stroje a její obsluhu vyjádřen dle jiných kvalifikačních předpokladů a nemůže proto odůvodňovat požadavek na službu týkající se výhradně úklidu stanic podzemní hromadné dopravy, tak neodpovídá odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud zadavatel poukazyval na rozdílnost porovnávaných prostor i z pohledu odlišného technického vybavení, pak měl žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnit, z jakého důvodu není dle jeho názoru technické vybavení pro porovnání obou prostor významné (jak nyní tvrdí v kasační stížnosti), nikoli bez dalšího konstatovat bezvýznamnost rozdílů používané technicky či odkazovat na to, že např. bateriové stroje používané k úklidu metra se používají také při úklidu vlakových nádraží (srov. rozhodnutí orgánu prvního stupně).

[29] Námitka stěžovatele, že v rámci správního řízení, konkrétně v odstavcích 61 až 67 prvostupňového rozhodnutí již splnil požadavky krajského soudu na hodnocení dílčích kritérií důležitých pro posouzení shodnosti či odlišnosti úklidu stanic podzemní hromadné dopravy a vlakových nádraží, není důvodná.

[30] K otázce bezpečnosti a specifik úklidových strojů Nejvyšší správní soud svůj postoj již vyjádřil (srov. odst. 25 – 28). Stěžovatelovo hodnocení úklidu na vlakových nádražích jako práce v podzemí a s tím související nároky na zdravotní stav zaměstnanců odůvodněné tím že „*i prostory*

pokračování

vlakových nádraží se velmi často nachází v podzemí, kdy se jedná o podchody a příchody k nástupištím. Případné nároky kladené na zdravotní stav zaměstnanců pro práci v podzemí jsou tedy srovnatelné“ je nutné označit za nedostatečné a poněkud zjednodušené. Z odůvodnění není totiž zřejmé, z jakého důvodu považuje stěžovatel podchody a příchody k nástupištím srovnatelné s podzemními prostory metra a proč se tedy v obou případech jedná „o práci v podzemí“, při které jsou nároky na zdravotní stav zaměstnanců shodné. Při této úvaze je nutno posoudit mimo jiné i rozlohu a hloubku dotčených prostor a s tím spojené podmínky pro práci, popř. její vliv na zdravotní stav zaměstnanců.

[31] Rozsáhlost a územní roztržitost jako rozlišovací kritérium stěžovatel vůbec nehodnotil. Přitom při hodnocení tohoto kritéria měly být uváženy všechny argumenty zejména žalobce a) poukazující na náročnost úklidu stanic podzemní hromadné dopravy z hlediska organizace práce, v jejím řízení a logistickém zajištění. V této souvislosti byla zdůrazněna nezbytnost rychlého úklidu v omezeném nočním čase (mezi 1. a 4. hodinou ranní). S těmito argumenty je potřeba se navazujícím správním řízením jasně, důsledně a srozumitelně vypořádat.

[32] Nejvyšší správní soud se tak ztotožnil se závěrem krajského soudu, že stěžovatel vzal za základ svého rozhodnutí skutkový stav týkající se nedostatku odlišností mezi úklidem prováděným na vlakových nádražích a úklidem ve stanicích podzemní hromadné dopravy, který nemá oporu ve správním spisu. Navíc se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s veškerými argumenty především zadavatele, kterými odůvodňoval dodržení pravidel dle zákona o veřejných zakázkách.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[34] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobce a) i žalobce b) měli ve věci plný úspěch, proto jim zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli.

[35] Zástupce žalobce a) v řízení o kasační stížnosti, JUDr. Jiří Brož, učinil jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Po novele advokátního tarifu provedené vyhláškou č. 486/2012 Sb., náleží za jeden úkon právní služby mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. JUDr. Jiří Brož je plátcem DPH. K nákladům řízení se tedy přičítá DPH v sazbě platné ke dni ukončení řízení o kasační stížnosti, tj. ve výši 714 Kč. Náhrada nákladů řízení tak činí 4 114 Kč.

[36] Zástupce žalobce b) v řízení o kasační stížnosti, Mgr. Ing. Jiří Johánek, učinil jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“)]. Po novele advokátního tarifu provedené vyhláškou č. 486/2012 Sb., náleží za jeden úkon právní služby mimosmluvní

odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. Mgr. Ing. Jiří Johánek je plátcem DPH. K nákladům řízení se tedy přičítá DPH v sazbě platné ke dni ukončení řízení o kasační stížnosti, tj. ve výši 714 Kč. Náhrada nákladů řízení tak činí 4 114 Kč.

[37] Výrok o náhradě nákladů řízení v případě osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože soud v dané věci osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, rozhodl tak, že tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2014

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu